

Пейо Яворов

Домашна китка

I. Тих ветрец вее, грей луната...

Тих ветрец вее, грей луната,
полята – дремнали – мълчат;
пръхтят конете и колата
влекат напред по прашний път.

Пред мене скоро в полумрака
изпъкна ще заспалий град,
де майка бди сега и чака
сина си мил – скиталец млад...

И – знам – сърцето ѝ с тревога
изпълнят майчини мечти
и – знам – за мене тя към бога
молитва тихичко шепти.

През сълзи радостни да зърне
син весел, бодър и щастлив
очаква тя... но ще прегърне
мен, божичко, – едвамка жив...

II. Това са те! – разстлани в ширината...

Това са те! – разстлани в ширината,
равни – родните поля;
познах ги аз – сребрени от луната,
спят под ношната мъгла.

И дървеса, край пътя наредени,
мълком киват ми поред,
листцата им, едвамка разлюлени,
своя шепнат ми привет.

Полекичка полъхва ми в лицето
лекия зефир крилат,
и пращат ми цветята от полето
с него сладък аромат.

Но всичко туй, що някога тъй мило
бе за мен, уви! – сега
не движи веч сърцето ми унило,
поледено от тъга.

III. Най-после пак я срещнах...

Най-после пак я срещнах, след толкова години
видях я пак,
но в погледа и хладен напразно поглед впивах –
напразно нещо дирех... в непроницаем мрак.

И аз останах хладен; и аз си бях спокоен
кога в гърди –
като в светиня скъпа – все нейний образ носех
и верен ѝ останах в сполуки и беди...

По-друга аз я знаех, кога животът още
не бе успял
душата ѝ да грабне... Тогаз тя беше ангел
случайно на земята от рая прилетял...

Къде е оная поглед открит и лъчезарен,
къде го веч?
А благата усмивка – всегда привет дишаша
и кратката оная кат песен сладка реч?...

Светът ще я похвали – за него тя е днеска!
Ала за мен –
за мене тя е вече изгубена навеки,
за мене тя е в гроба – в дълбокий гроб студен...

IV. Тук пръв път видях небото...

Тук пръв път видях небото,
и щастието, и теглото –
узнах ги тука пръв път
при майка мила, в бащин кът,

Все тук животът ми подсказа
що значи обич и омраза –
и ази своите мечти
възнесох в дивни висоти...

Но – злобна мащеха – съдбата
търпи ли радост на земята? –
Ох, тя в един злокобен ден
изля яда си върху мен!

В тревоги, в бури и примежди –
с години хранени надежди,
що няма да се върнат веч,
изгубих по света далеч.

Завърнах се, но, правий боже,
напразно вярвах, че ще може
тук нещо да ме оживи.
Какво ли?... Нищичко – уви!

От всички, що съм с плач оставил
забравен... нищо не забравил от
миналото – сам, унил,
тук бродя всякому немил.

Самотност черна ще ме смаже...
Кой братска дума ще ми каже?
Зовя с протегнати ръце –
отклик – от ничие сърце...

И ти, о бащино огнище,
на моя рай си пелелище:
от миналите светли дни
в теб имам спомени едни...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7190>]